



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **J. L.**, zastoupený JUDr. Martinem Soukupem, Ph.D., advokátem se sídlem Římská 2575/31a, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2018, č. j. 17 A 102/2016 – 58,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Martina Soukupa, Ph.D., advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Podanou kasační stížností se žalovaný domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2016, č. j. DSH/12344/16, sp. zn. ZN/2643/DSH/16, kterým bylo zamítnuto dle § 92 odst. 1 správního řádu jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, Odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3. 8. 2016, č. j. MMP/186330/16, sp. zn. SZ MMP/121695/16.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že dle oznámení policie o přestupku ze dne 12. 5. 2016, č. j. KRPP-69756-8/PŘ-2016-030506-OHS, byl žalobce podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). V oznámení je jako adresa trvalého pobytu žalobce uvedeno M. Ch. X, Č. B., a jako adresa doručovací A. X, R.

[3] Obdobně se tato doručovací adresa objevuje také v úředním záznamu policie o podaném vysvětlení žalobce ze dne 1. 5. 2016 a dále v záhlaví usnesení Okresního soudu v Táboře ze dne 26. 6. 2014, sp. zn. 13 T 40/2013, o podmíněném upuštění od výkonu trestu zákazu činnosti, které je také založeno ve spise. Oznámení o zahájení řízení o přestupku č. j. MMP/142153/16, sp. zn. SZ MMP/121695/16 zaslal správní orgán I. stupně dle založených doručenek žalobci současně na adresu trvalého pobytu i na výše uvedenou adresu v obci R., kde si ji žalobce převzal dne 13. 6. 2016. Zásilka doručovaná na adresu trvalého pobytu žalobce byla uložena, neboť adresát byl na uvedené adrese neznámý, na obálce bylo vyznačeno „zpět nebydlí“ a po uplynutí úložní doby byla vrácena zpět správnímu orgánu I. stupně. Žalobce následně zaslal správnímu orgánu I. stupně v dané věci přípis, v jehož hlavičce uvedl adresu trvalého pobytu, avšak na obálce jako adresu odesílatele uvedl zmiňované bydliště v R.

[4] Rozhodnutím ze dne 3. 8. 2016, č. j. MMP/186330/16, správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a zároveň mu byla rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1000 Kč. Rozhodnutí bylo žalobci zasláno současně dvěma samostatnými zásilkami na adresu jeho trvalého pobytu a dále na adresu v obci R.

[5] Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo žalobci doručováno na adresu trvalého pobytu, nebylo žalobcem převzato ani vyzvednuto v úložní době. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 5. 8. 2016, adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Písemnost byla dne 16. 8. 2016 vrácena správnímu orgánu s poznámkou, že adresát je na uvedené adrese neznámý, není označen zvonek ani schránka. Dále je ve správním spise založena doručenka dokládající, že správní orgán I. stupně zaslal prvostupňové rozhodnutí žalobci též na adresu v R. Z doručenky je patrné, že poštovní doručovatel Česká pošta, s. p., opět zásilku připravil k vyzvednutí dne 5. 8. 2016 na pobočce dle této adresy a vyzval žalobce k vyzvednutí zásilky. Žalobce si ji zde v úložní době nevyzvedl. Dne 16. 8. 2016 byla zásilka doslána na adresu U V. X, P. 2, kde si ji žalobce převzal dne 19. 8. 2016.

[6] Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 2. 9. 2016 odvolání, které žalovaný vyhodnotil ve výše uvedeném rozhodnutí jako opožděné. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Plzni, který jí shora uvedeným rozsudkem vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Krajský soud konstatoval, že žalobce si pro řízení před správním orgánem I. stupně nezvolil adresu pro doručování ve smyslu § 19 odst. 3 (nyní § 19 odst. 4) správního řádu, neboť to učinil pouze v rámci podání vysvětlení před Policií ČR. Správní orgán I. stupně proto neměl povinnost na uvedenou adresu vůbec doručovat. Dle krajského soudu však správní orgán I. stupně nepochybil, jestliže zaslal prvostupňové rozhodnutí žalobci jak na adresu trvalého pobytu, tak na adresu, ze které žalobce odeslal své vyjádření, neboť tímto svým postupem nijak nekrátil práva žalobce. Naopak, dle krajského soudu správní orgán takto postupoval z opatrnosti, aby se uvedená písemnost dostala do dispozice žalobce a ten se s ní mohl seznámit.

[8] Krajský soud zdůraznil, že doručování písemností podle správního řádu se opírá o princip materiálního doručení, který je vyjádřen tím, že fyzické osobě lze doručit, kdekoli bude zastížena. Správní řád v žádném svém ustanovení neukládá správním orgánům doručovat své písemnosti pouze na jedinou adresu. Krajský soud však shledal pochybení správních orgánů v závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci doručeno fikcí, aniž by přihlédly k tomu, že si je žalobce reálně převzal dne 19. 8. 2016. Dle krajského soudu není hlavním smyslem samotné zaslání písemnosti na jednu z adres určenou správním řádem, nýbrž seznámení

pokračování

adresáta s jejím obsahem. V daném případě bylo doručování prvostupňového rozhodnutí ovlivněno jednáním samotného žalobce, který si u České pošty, s. p., zřejmě sjednal tzv. dosílku písemností na svou novou adresu, kterou ovšem správnímu orgánu I. stupně nesdělil.

[9] Zásilka může být dle krajského soudu doručována účastníku řízení i za využití služby dosílka, která ovšem může být vyloučena správním orgánem tak, že na obálku uvede poznámku „Nedosílat“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2010, č. j. 1 As 10/2010 – 47, všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). V této souvislosti krajský soud zároveň poukázal na to, že sjednání služby dosílka nepůsobí stejné právní následky jako sdělení adresy pro doručování správnímu orgánu, účastník řízení proto nemůže spoléhat na to, že mu na tuto adresu bude správním orgánem doručováno. Pokud ale na této adrese převezme zásilku, je tím naplněn požadavek materiálního doručení vyjádřený v § 20 odst. 1 správního řádu. Správní orgán I. stupně v daném případě dovodil, že jak v případě doručení na adresu trvalého bydliště žalobce, tak i v případě doručení na adresu v obci R. uběhla žalobci lhůta pro vyzvednutí zásilky a měla tedy nastat tzv. fikce doručení. Ta ovšem v případě druhé zásilky nenastala, neboť byla žalobci doslána na adresu U V. X, P. 2, kde si ji žalobce vyzvedl, přičemž toto doručení lze ve smyslu § 20 odst. 1 správního řádu považovat za řádné.

[10] Na uvedeném závěru dle krajského soudu nic nemění ani skutečnost, že k doslání došlo až dne 16. 8. 2016, tedy po uplynutí desetidenní lhůty pro vyzvednutí zásilky na adrese v obci R., neboť nelze přičíst k tíži žalobce, že poštovní doručovatel zásilku doslal na novou adresu až po uplynutí úložní doby. Dle krajského soudu je jisté, že pokud by poštovní doručovatel doslal zásilku žalobci na novou adresu U V. X, P. 2, ještě v době, která žalobci běžela k vyzvednutí zásilky na adrese v obci R., a ten si ji v této době vyzvedl, jistě by byla zásilka považována správním orgánem za řádně doručenu a dnem doručení písemnosti by byl poté den, kdy si žalobce převzal písemnost na adrese U V. X, P. 2. Krajský soud proto považoval písemnost za řádně doručenu dne 19. 8. 2016 a tedy podané odvolání za včasné.

II.

Obsah kasační stížnosti

[11] Žalovaný (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[12] Stěžovatel především nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že písemnost byla řádně doručena dne 19. 8. 2016. Stěžovatel má za to, že doručení rozhodnutí adresátovi též na jinou adresu, na níž může být zastižěn ve smyslu § 20 odst. 1 správního řádu a která není adresou pro doručování, neruší dřívější platné doručení rozhodnutí fikcí na adresu trvalého pobytu. V případě, že se podaří doručit účastníkovi řízení rozhodnutí na více adres (přičemž je nerozhodné, zda za využití institutu fikce doručení, nebo do rukou adresáta), je pro určení data doručení rozhodující doručení na tu adresu, kde nastaly účinky doručení nejdříve. Jakmile je účastníkovi řízení doručeno na první z adres, nemají již další úspěšná doručení na jiné adresy vliv na běh lhůt. V takovém případě se jedná pouze o převzetí již jednou doručené písemnosti stejně, jako když si adresát na pobočce pošty převezme písemnost až po uplynutí desetidenní úložní lhůty, resp. stejně, jako když je adresátovi na jeho žádost v rámci dobré správy opakovaně doručeno rozhodnutí, které již předtím bylo fikcí doručeno. V tomto ohledu odkázal stěžovatel na závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 23. 10. 2012, č. j. 1 As 150/2012 – 33.

[13] Princip materiálního doručení nelze dle názoru stěžovatele vykládat tak, jak to učinil krajský soud. Materiální funkce doručení znamená, že nedodržení formy doručení nebo jiné vady

doručování nemusí mít vliv na platnost doručení, pokud se adresát s doručovanou písemností prokazatelně seznámí. Materiální doručení však nelze vykládat tak, že by skutečnost, že se adresát teprve následně fakticky seznámí s písemností již dříve doručenou za pomoci fikce, rušila účinky tohoto prvotního náhradního doručení.

[14] Na adresu trvalého pobytu žalobce bylo doručeno řádně, o údajích na doručenkách není dle stěžovatele důvod pochybovat. Pozdější duplicitní doručení rozhodnutí dne 19. 8. 2016 na adresu U V. X, P., kam byla dne 16. 8. 2016, po marném uplynutí úložní doby, doslána z adresy v obci R., již dle stěžovatele nemělo vliv na běh lhůt, neboť se jednalo o doručení již předtím fikcí platně doručeného rozhodnutí. I za předpokladu, že by adresu sdělenou Policií ČR do protokolu o podání vysvětlení bylo lze vyhodnotit jako adresu pro doručování, bylo by dle stěžovatele rozhodnutí doručeno na tuto adresu marným uplynutím úložní doby, tedy dne 15. 8. 2016. Následné využití soukromoprávní služby dosílka nemohlo mít dle stěžovatele na doručení fikcí na adresu v obci R. vliv. K tomu stěžovatel odkázal na zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2010, č. j. 1 As 10/2010 – 47.

[15] S ohledem na výše uvedené má stěžovatel za to, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci doručeno dne 15. 8. 2016, posledním dnem lhůty pro podání odvolání proto bylo úterý 30. 8. 2016. Odvolání podané dne 2. 9. 2016 proto bylo opožděné a jako takové v souladu se zákonem zamítnuto. Opačný závěr krajského soudu je dle názoru stěžovatele v rozporu s § 92 odst. 1 správního řádu.

III. **Vyjádření žalobce**

[16] Žalobce se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu. Žalobce ve smyslu ochrany svých práv a zájmů postupoval zcela legitimně, jestliže si na doručovací adrese zřídil dosílku, jejímž hlavním účelem je seznámení se s obsahem doručovaných písemností. Na „dosílací“ adrese se fakticky zdržuje a jak vyplývá z obsahu spisu a z jednání žalobce, na této adrese si veškeré písemnosti řádně a včas přebírá. Smyslem a účelem dosílky je totiž mimo jiné dočasně zajistit řádné doručování písemností po dobu, kdy se účastník z různých důvodů nemůže zdržovat na adrese svého trvalého pobytu nebo na hlášené doručovací adrese. Dle žalobce je evidentní, že vzhledem k absenci poštovní schránky či jiného vhodného prostoru pro uložení informace o zásilce se žalobce nemohl dozvědět o doručování zásilky dříve než při jejím převzetí na adrese, kam byla zásilka doslána.

[17] Z řady rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sice vyplývá, že účastník řízení nemůže spoléhat na to, že mu na dosílací adresu bude správním orgánem doručováno, pokud ale na této adrese převezme zásilku, je tím dle žalobce naplněn požadavek materiálního doručení vyjádřený v § 20 odst. 1 správního řádu. Stěžovatelem tvrzená dřívější fikce doručení nemůže nastat, pakliže je z okolností případu jasné, že v této době se žalobce s obsahem listiny seznámit nemohl, nedostala se do sféry jeho vlivu. Řádně doručeno bylo až v rámci dosílky, kdy si žalobce rozhodnutí ihned poté převzal. Žalobci nemůže být také připsáno k tíži, že k odeslání listiny prostřednictvím dosílky došlo až po uplynutí úložní doby, když tuto skutečnost nemohl nijak ovlivnit.

pokračování

IV.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj k tomu oprávněný zaměstnanec s právním vzděláním, které je požadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[19] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[20] Podle § 20 odst. 1 věty první správního řádu, v relevantním znění, „*fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoliv bude zastižena*“. Z dikce uvedeného ustanovení vyplývá, že správní orgán má přednostně doručovat účastníku řízení na *adresu pro doručování*. Co se touto adresou rozumí, plyne z § 19 odst. 3 (nyní odst. 4) správního řádu, dle kterého „*[n]evylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu*“.

[21] Z obsahu správního spisu není zřejmé, že by žalobce správnímu orgánu I. stupně výslovně sdělil svou adresu pro doručování, proto mu tento správní orgán, v souladu se zněním § 20 odst. 1 správního řádu, doručoval na adresu jeho trvalého pobytu. Ačkoliv správní orgán I. stupně zjistil jinou adresu, na které se žalobce fakticky zdržuje, nebyl dán zákonný důvod na ni doručovat, neboť na *adresu pro doručování* (tedy adresu odlišnou od *adresy trvalého pobytu*) lze účastníku řízení zasílat písemnosti, jen jestliže on sám takovou adresu správnímu orgánu sdělí a výslovně požádá o doručování na takovou adresu a jsou-li splněny i další zákonné předpoklady podle § 19 odst. 3 (resp. odst. 4) správního řádu. Taková situace však v této věci nenastala.

[22] Lze však připustit, že správní orgán *mohl* žalobci doručovat i na jinou adresu než do místa jeho trvalého pobytu, neboť správní řád v § 20 odst. 1 větě první za středníkem stanoví, že „*fyzické osobě lze (...) doručit, kdekoliv bude zastižena*“; takový postup však není jeho povinností a je též spojen s nemožností případného doručení fikcí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 72/2010 – 60).

[23] Ze správního spisu vyplynulo, že žalobci bylo rozhodnutí vypraveno na dvě adresy dvěma samostatnými zásilkami odeslanými současně. Takový postup není sám o sobě v rozporu se zákonem, jak ostatně vyplývá také z výše uvedeného, neboť správní orgán je oprávněn zasílat písemnosti i na adresu odlišnou od trvalého pobytu adresáta, ačkoliv mu ji nesdělil ve smyslu § 19 odst. 3 (resp. odst. 4) správního řádu jako adresu doručovací. V případě takového postupu však správní orgán musí počítat s případnými následky z hlediska účinnosti doručení, především s absencí fikce doručení na takovou adresu. Nelze tedy souhlasit se stěžovatelem, že obě zásilky byly doručeny stejný den fikcí po uplynutí úložní doby.

[24] Současně nelze také přisvědčit stěžovateli, že by se na daný případ mohly vztahovat závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v jeho rozsudku ze dne 23. 10. 2012,

č. j. 1 As 150/2012 - 33, neboť v uvedeném případě se jednalo o opětovné doručování na žádost účastníka řízení. V projednávané věci však správní orgán I. stupně odeslal současně dvě zásilky s touž písemností na dvě různé adresy. S ohledem na princip materiálního doručení v takovém případě musí dostat přednost doručení faktické, kdy se písemnost bezpochyby dostala do právní sféry adresáta, nikoliv první doručení fikcí, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že již na základě doručování předchozích písemností v rámci řízení před správním orgánem I. stupně bylo zřejmé, že žalobce je na uvedené adrese trvalého pobytu „neznámý“.

[25] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud hodlal správní orgán I. stupně vycházet z fikce doručení na adresu trvalého pobytu žalobce, skutkové okolnosti mu poskytovaly dostatečný důvod k tomu, aby písemnost zaslal pouze na tuto adresu, neboť doručovací adresu mu žalobce nesdělil. Současně je nutné připomenout, že na uplatnění fikce doručení po uplynutí úložní doby dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo ke vhození doručované písemnosti do schránky adresáta (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014 – 41, publ. pod č. 3524/2017 Sb. NSS). Písemnost by tak byla řádně doručena na adresu trvalého pobytu žalobce. V takovém případě, pokud by správní orgán I. stupně následně doručoval také na adresu v obci R., bylo by možné uplatnit stěžovatelem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu v tom smyslu, že následné doručení „nemá účinky doručení předvídané § 19 násl. správního řádu, ale je výrazem dobré správy ve smyslu § 4 odst. 1 správního řádu“.

[26] Nejvyšší správní soud také dospěl k závěru, že pokud správní orgán I. stupně zvolil doručování písemnosti současně na dvě adresy, ačkoliv si měl být vědom následků, jaké má doručování na adresu odlišnou od trvalého pobytu i adresy pro doručování, nelze žalobci klást k tíži, že využil služby dosílka. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 106/2012 – 40, účastníku řízení lze doručovat i na adresu „dosílací“, neboť správní řád v § 20 odst. 1 stanoví, že fyzické osobě lze doručovat, kdekoli bude zastížena. V nyní projednávaném případě lze souhlasit s krajským soudem, že doručování ovlivnil žalobce, neboť si dle všeho službu dosílka zřídil. Správní orgán I. stupně nezasílal písemnosti přímo na „dosílací“ adresu. Specifické důsledky doručování na jinou adresu než doručovací je přitom třeba zohlednit i v tomto případě.

[27] Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že dle jeho ustálené judikatury zřízení služby „dosílka“ nezakládá v žádném případě právní vztah mezi Českou poštou, s. p., a odesílatelem zásilky a nelze pomocí ní dosáhnout ani shodné právní pozice jako podáním žádosti o doručování na adresu pro doručování, neboť postačí, „aby odesílatel napsal na obálku poznámku „Nedosílat“, a pošta by nebyla oprávněna zásilku doručit na adresu uvedenou v žádosti o dosílku, ale toliko na adresu uvedenou na zásilce. Pokud by správní orgán I. stupně učinil tuto poznámku na obálku, zcela nepochybně by nepostupoval v rozporu se zákonem a jednalo by se o řádné doručování“ (srov. výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2010, č. j. 1 As 10/2010 – 47). To znamená, že účastník řízení nemůže spoléhat na to, že mu na této adrese bude správním orgánem doručováno, pokud ale na této adrese převezme zásilku, je tím naplněn požadavek materiálního doručení vyjádřený v § 20 odst. 1 správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 3 As 56/2012 – 29), jak uvedl již krajský soud.

[28] Jak rovněž poznamenal krajský soud, v projednávaném případě správní orgán I. stupně nevyužil možnosti vyloučit dosílání zásilek žalobci na jinou adresu. S ohledem na skutečnost, že nezasílal písemnost na adresu pro doručování, a písemnost tedy nemohla být na tuto adresu doručena fikcí, je možné konstatovat, že byla doručena právě až převzetím zásilky na „dosílací“ adrese. Lze také souhlasit s krajským soudem, že žalobci nemůže být k tíži přičítán postup České pošty, s. p., při nakládání se zásilkou, která měla být doslána na jinou adresu. Jak vyplývá ze zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013,

pokračování

č. j. 3 As 56/2012 – 29, Česká pošta, s. p., nepostupuje jednotně, neboť v některých případech písemnost neuloží na původní adrese, ale rovnou aktivuje dosílku, pokusí se doručit a případně písemnost uloží až na pobočce dle „dosílací“ adresy. Na základě tohoto rozsudku lze také přisvědčit krajskému soudu, že pokud by k doslání došlo okamžitě, na „dosílací“ adrese nebyl nikdo zastížen, byla zde zanechána výzva a žalobce by si zásilku vyzvedl v úložní době, došlo by k doručení právě tímto okamžikem.

[29] Nejvyšší správní soud uzavírá, že za současného zaslání téže písemnosti na adresu trvalého pobytu a na další adresu, která nebyla adresou pro doručování, za situace, kdy adresát (žalobce) fakticky převzal zásilku doručovanou druhým z uvedených způsobů (buď za pomoci dosílky), je třeba v souladu s § 20 odst. 1 správního řádu a z něho vyplývajícího principu materiálního doručení vycházet z toho, že doručovaná písemnost byla žalobci doručena až právě jejím převzetím, a nikoliv fikcí doručení na adresu trvalého pobytu žalobce, byť by k ní jinak došlo dříve.

V.

Závěr a náklady řízení

[30] Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, přísluší mu tedy vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti.

[32] Tato náhrada se sestává z nákladů vynaložených žalobcem na odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce, advokáta, za úkony právní služby provedené v tomto řízení. Výši náhrady soud určil podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobce učinil ve věci jeden úkon právní služby, konkrétně vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za které mu náleží odměna ve výši 3100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3400 Kč, vše zvýšeno o částku odpovídající DPH 21 %, celkem tedy náhrada nákladů na odměnu a náhradu hotových výdajů činí částku 4114 Kč, kterou je stěžovatel povinen uhradit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Martina Soukupa, Ph.D.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 12. února 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu